

תפ"ח 27310/06/19 - מדינת ישראל נגד ויקטור ז'ירנוב

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 27310-06-19 מדינת ישראל נ' ז'ירנוב (עציר)

לפני הרכב כבוד השופטים:
אברהם אליקים, סגן נשיא [אב"ד]
תמר נאות פרי
רונית בש
המאשימה

מדינת ישראל

נגד
הנאשם
ויקטור ז'ירנוב (עציר)

הכרעת דין

סגן הנשיא השופט אברהם אליקים [אב"ד]:

מבוא

1. ביום 18.5.2019 נמצאה גופתו של פאבל אורלוב ז"ל יליד 1975 (להלן-המנוח) בתוך דירתו של הנאשם, סמוך לדלת הכניסה.

אין מחלוקת כי הנאשם רצח את המנוח בדרך של דקירה עמוקה בצווארו לאחר שהשכיב אותו על הרצפה כשבטנו ופניו מופנים כלפי הרצפה, אזק את ידיו מאחורי גבו באמצעות אזיקונים מפלסטיק, הכניס את ראשו לתוך שקית זבל ואת רגליו לשקית זבל נוספת.

2. המאשימה ייחסה לנאשם ביצוע עבירת רצח בכוונה תחילה (כהגדרתה **בחוק העונשין-התשל"ז 1977** לפני תיקון 137), עבירה לפי סעיף 300(א)(2) לחוק העונשין ובסעיף 9 לכתב האישום הבהירה כי הנאשם גרם בכוונה תחילה למות המנוח לאחר הליך ממשי של שקילה וגיבוש החלטה להמית, לאחר שהכין את עצמו להמית את המנוח.

עוד נטען בעובדות כתב האישום כי הנאשם נהג במנוח באכזריות מיוחדת. מטענה זו חזרה בה המאשימה בתום שמיעת הראיות.

כתב האישום הוגש ביום 13.6.2019 וזמן קצר לאחר מכן ביום 10.7.2019 נכנס לתוקף תיקון 137 לחוק העונשין, כך שכתב האישום נוסח גם בהתאם להגדרת עבירת הרצח לאחר התיקון, רצח בנסיבות מחמירות עבירה לפי סעיף 301א (1) לחוק העונשין.

3. הנאשם כפר כפירה כללית במיוחס לו בפתח ההליך (ישיבת 30.10.2019) ומשהתבקש לפרט כפירתו באותה ישיבה ובישיבת 4.6.2020 הודיע סנגורו כי הנאשם לא יפרט את פרטי הכפירה.

בתום שמיעת עדויות התביעה בישיבת 12.4.2021 הודיע הסנגור כי הנאשם בחר שלא להעיד זאת לאחר שהובהר לו זכויותיו ומשמעות ההימנעות מלהעיד. גם אנחנו הסברנו לנאשם פעמיים לאחר מכן את משמעות הדבר ישירות ובאמצעות מתורגמנית והוא נשאר איתן בעמדתו, ללא הבהרה למניעיו שהביאוהו לאי העדה והעמדת גרסתו במבחן חקירה נגדית.

מיד לאחר מכן הודיע הסנגור כי הנאשם מודה בביצוע עבירת הרצח הבסיסית, אך כופר שהתקיימו נסיבות מחמירות והצדדים ביקשו לעבור לשלב הסיכומים, סיכומים בעל פה שנשמעו ביום 17.11.2021.

השאלות שבמחלוקת

4. הנאשם מודה כי ביצע רצח כהגדרתו היום בסעיף 300א (א) לחוק העונשין, שדינו מאסר עולם כעונש מרבי אך לא כעונש חובה.

המאשימה טוענת כי מאחר והרצח בוצע "לאחר תכנון או לאחר הליך ממשי של שקילה וגיבוש החלטה להמית", מדובר ברצח בכוונה תחילה כהגדרתו לפני תיקון 137 או רצח בנסיבות מחמירות כהגדרתו לאחר התיקון ובשני המקרים לטענתה דינו של הנאשם אחד - מאסר עולם כעונש חובה.

5. מכאן שיש לבחון האם הוכחו מעבר לכל ספק סביר נסיבות מחמירות, בחינה זו תהא לאור שלוש טענות שהעלה הסנגור - לראשונה בסיכומים:

- למרות הימנעות הנאשם מלהעיד ניתן להסתמך על דברים שאמר הנאשם לזכותו במשטרה ובעיקר טענתו כי המנוח לא ישן בעת הדקירה והנאשם פחד ממנו.
- הנאשם היה שיכור בעת המעשה ולכן לא יכול היה לגבש הליך ממשי של שקילה וגיבוש החלטה להמית, אין טענה לפטור מאחריות.
- מאחר ותחילת חקירתו הראשונה של הנאשם נעשתה תוך פגיעה בזכותו להיוועצות בעורך דין כבקשתו, יש להתעלם לטענתו מאמרתיו באותו שלב.

תמצית טיעוני הצדדים

6. ב"כ המאשימה ביקשה להרשיע את הנאשם בעבירה של רצח בנסיבות מחמירות מאחר והמעשה נעשה לאחר תכנון והליך ממשי של שקילה וגיבוש החלטה להמית. היא הבהירה בטיעוניה כי לאחר שמיעת הראיות היא לא טוענת להתקיימות נסיבות מחמירות בשל אכזריות מיוחדת מצדו של הנאשם, אך הנסיבות המחמירות באו לידי ביטוי בתכנון שהתבטא בדקירת המנוח בצווארו בעת שישן. בשלב זה הנאשם הלך למטבח לקח סכין, דקר אותו בצוואר, סובב את הסכין. לאחר מכן גרר את המנוח לרצפה, ושם שקית אשפה על ראשו, שקית על רגליו וקשר את הידיים באזיקונים.

על עובדות אלו לומדת המאשימה מהודעתו הראשונה של הנאשם (ת/1). מאחר והנאשם בחר שלא להעיד ולא לעמוד לחקירה נגדית יש לטענתה לקבל את גרסתו הראשונה והאותנטית ולקבוע שהמנוח ישן בעת שהותקף ואז הנאשם הצטייד בסכין, דקר אותו בצוואר תוך שהוא מסובב את הסכין כי למד בצבא להרוג וסיבוב הסכין מביא לפגיעה גדולה יותר בכלי הדם. גם התנהגות הנאשם מיד לאחר מכן מצביעה על שקילה וגיבוש החלטה להמית, הנאשם לא הזעיק עזרה, הוא שם שקיות אשפה על ראשו של המנוח להבטיח ולוודא שהוא ימות.

עוד הוסיפה כי יש לדחות טענת הנאשם כי היה שיכור בעת המעשה. על פי התנהגותו הוא ידע מה הוא עושה, משפגש בשכנו רוסלאן ביקש ממנו לא לספר על מה שראה וביקש עזרתו כדי להחביא את הגופה. בנוסף ביקשה להתעלם מגרסתו הכבושה של רוסלאן בבית המשפט שהוכרז כעד עוין, עת תיאר לראשונה בעדותו לפיה הנאשם היה שתוי, לעניין זה הפנתה להודעותיו (ת/74 א עד ד) מהן עולה כי במשטרה לא תאר רוסלאן כי הנאשם היה שיכור.

בחקירה המצולמת (ת/1) הנאשם נראה פיכח, צלול ומדבר לעניין, כך התרשמו השוטרים שהגיעו לזירה (ת/10, ת/73) וחבריו שפגשו אותו לאחר הרצח (מליטון ומרק שופלט) העידו במשפט כי הוא נראה רגיל והסתיר את אירוע הרצח תוך שהוא מספר כי המנוח הלך לבקר את הבן שלו.

7. הסנגור תאר את הרקע שהביא לעימות בין הנאשם לבין המנוח שעיקרו אלימות מצד המנוח ופחד הנאשם מפניו. לטענתו בעת ביצוע המעשה הנאשם היה תחת השפעת אלכוהול לכן נפגמה היכולת שלו לתכנן ולקיים הליך ממשי של שקילה וגיבוש החלטה להמית.

הסנגור ביקש שלא לתת משקל לדברי הנאשם בתחילת חקירתו הראשונה (ת/1). כפי שעולה מתמליל החקירה הנאשם ביקש להיוועץ בעורך דין והחוקרים לא המתו להגעת עורך הדין וללא יעוץ משפטי ובמשך כשעה גבו ממנו אמרות שונות. על גרסתו העובדתית יש ללמוד רק מדבריו לאחר שנפגש עם עורך דינו (עמוד 36 ואילך לתמליל ת/1), מגרסתו בשחזור ובהודעתו השלישית.

לטענתו התנאים של תכנון והליך ממשי של שקילה וגיבוש החלטה להמית הם תנאים מצטברים שלא מתקיימים במקרה זה.

לטענתו ניתן ללמוד מהעדויות כי הנאשם היה שיכור או תחת השפעת אלכוהול, השוטרת סיבונה הריחה ממנו ריח

חזק של אלוהול, השוטר אסנין שלא הריח אלוהול, אישר כי היה מצונן ובגלל שהריח ריח חזק של דם יכול להיות שלא הריח אלוהול. הנאשם גם נעצר מספר שעות לאחר הרצח ובשל לקיחת דגימת דם שהגיעה לבדיקה רק בחלוף שבוע ימים (ת/65) לא ניתן לדעת מה היה אחוז האלוהול בדמו בעת ביצוע המעשים (לעניין זה מסתמך הסנגור על המומחית ד"ר שלמך) ומחדל זה פועל לטענתו לחובת המאשימה. תמיכה בטענת ההגנה יש למצוא בעדות השכן רוסלאן שהנאשם היה שיכור ונהג להשתכר מדי יום לאחרונה. דו"ח הנתיחה לאחר המוות (ת/37) ועדות ד"ר קריספין מבסס הטענה כי המנוח שתה אלוהול בכמות בינונית גבוהה.

לסיכום טענותיו- הנאשם פחד מהמנוח שהיה ער ולכן הנאשם דקר אותו ולאחר מכן קשר ידיו. אמנם הנאשם לא העיד אך אין מניעה לטענת הסנגור לעשות שימוש בעובדות שמסר לזכותו. לא היה הליך של תכנון ולא היה הליך ממשי של גיבוש החלטה להמית כשנאשם תחת השפעת אלוהול.

דין

הימנעות מלהעיד- משמעותה ומשקל אמרות נאשם במקרה כזה.

8. בטרם אנתח הראיות מן הראוי להבהיר סוגיה זו שעלתה בטיעוני הצדדים. סעיף 162(א) **לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982** מורה כך:

"הימנעות הנאשם מהעיד עשויה לשמש חיזוק למשקל הראיות של התביעה וכן סיוע לראיות התביעה במקום שדרוש להן סיוע ...".

מיותר לציין כי נטל ההוכחה לאורך כל ההליך מוטל על המאשימה ובהעדר ראיות לא תועיל למאשימה שתיקת נאשם, עוד אבהיר כי השתיקה "עשויה לשמש" אך לא חייבת לשמש, דהיינו הכול נתון לשיקול דעת בית משפט בין השאר לאור הסיבה שהביאה לשתיקת הנאשם. במקרה זה הנאשם בחר לשמור בסוד את המניע לשתיקתו.

ראו לעניין זה ע"פ 3731/12 **סוילם נגד מדינת ישראל** (11.11.2014) בו הבהיר כך כב' השופט שהם לעניין סעיף 162(א) לחוק סדר הדין הפלילי:

"הרציונל הטמון ביסוד הוראה זו, נעוץ בהנחה, המבוססת על ניסיון החיים ועל השכל הישר, לפיה אדם חף מפשע לא ימנע, בדרך כלל, מלהציג את גרסתו, ואף ימתין בכיליון עיניים להזדמנות להשמיע את עדותו, על מנת לסתור את הגרסה המרשיעה. שתיקת הנאשם במשפטו אינה יכולה לשמש תחליף לראיות התביעה המבססות את אשמתו...משקלה הראייתי של שתיקת הנאשם במשפט ייקבע בכל מקרה לגופו ועל פי נסיבותיו המיוחדות, כאשר המשקל עשוי להיות מושפע מקיומו של הסבר סביר לשתיקה זו. ואולם, אין די בהסבר סתמי ובלתי הגיוני לבחירתו של הנאשם להימנע מלהעיד במשפטו. אין זה סביר והגיוני כי אדם המשוכנע בחפותו, אשר נחשד בעבירות שאינן מן הקלות, ואשר עלולות לגרור עונש מאסר ארוך, יבחר שלא למסור את גרסתו המזכה, לטעמו, וימלא את פיו מים".

בנוסף אפנה לפסק דינו של כב' השופט אלרון בע"פ 1828/14 **דהאן נגד מדינת ישראל** (27.6.2019), באותו

מקרה נאשם שרצח רב בדקירת סכין, בחר שלא להעיד במשפט, נטען כי הסיבה לכך מצבו הנפשי וכך נקבע:

"נאשם לא יוכל להסתמך על אמרתיו בחקירה שפועלות לזכותו, אלא אם העיד עליהן, העמידן במבחן החקירה הנגדית, ואישר אותן במסגרת עדותו בבית המשפט. יפים לעניין זה דברי השופט ח' כהן בע"פ 205/75 **רוני קרנץ נ' מדינת ישראל** פ"ד ל(2) 471 (1976): "רצה נאשם שאמרתו שאמר מחוץ לבית-המשפט תשמש ראיה לטובתו, עליו להעיד בבית-המשפט ולאשרה בשבועה ולחשוף עצמו לחקירה נגדית עליה. לפי השיטה הנהוגה אצלנו, זכותו של הנאשם היא לשתוק ולא להעיד בבית-המשפט; אבל יהיו אשר יהיו התוצאות הצומחות לו לטובתו מן השימוש בזכות שתיקתו, התוצאה שיוכל לסמוך להגנתו על אמרתו שמחוץ לבית-המשפט אינה נמנית עליהן".

9. הנאשם השאיר בצורה עלומה את הסיבות שהביאוהו לכפור כללית בעבירות למרות שבחקירותיו במשטרה הודה ברצח. כמו כן, הנאשם השאיר בצורה עלומה את הסיבה בגינה החליט שלא להעיד.

כפי שאפרט להלן, בנסיבותיו של תיק זה איני סבור כי משקל ראיות המאשימה טעון חיזוק או סיוע מעצם שתיקת הנאשם ולכן לא אתן משקל לעצם השתיקה, אך בשל העובדה שהנאשם מנע אפשרות לבחון גרסותיו העובדתיות בדרך של חקירה נגדית, לא ניתן לתת משקל כלשהו לאמירות מסוימות שאמר במשטרה שלכאורה יכולות לשמש לזכותו, במיוחד שבחלקן נסתרו מפיו של הנאשם במשטרה ואין לתת משקל לאמירות שהעלה סנגורו בסיכומים מבלי שהנאשם טען טענות אלו במפורש במשטרה או בתגובה לכתב האישום.

רצח בנסיבות מחמירות יסודות העבירה-המסגרת הנורמטיבית

10. כך נקבע בחוק העונשין לאחר תיקון 137 בסעיף 301א(א):

"הגורם בכוונה או באדישות למותו של אדם באחת מהנסיבות המפורטות להלן, דינו - מאסר עולם ועונש זה בלבד: (1) המעשה נעשה לאחר תכנון או לאחר הליך ממשי של שקילה וגיבוש החלטה להמית".

ראו לעניין זה פסק דינו של כב' השופט הנדל בע"פ 8363/19 **גרנות נגד מדינת ישראל** (8.6.2021), אליו הפנה הסנגור:

"נכון הוא כי סעיף 301א(א)(1) מציג שתי חלופות; "לאחר תכנון" או לאחר "הליך ממשי של שקילה וגיבוש החלטה להמית". ברם, בבואנו לבחון את החלופה השנייה בסיפא הסעיף, נראה שזו כתובה כיחידה אחת, וכי לא מוזכרת בין המילה "שקילה" למילה "גיבוש" התוספת "או". מזאת יש להסיק כי מדובר בתנאים מצטברים, אשר לא מאפשרים לעקוף את החובה להוכיח קיומו של הליך ממשי של שקילה, לצד גיבוש ההחלטה להמית".

משמע נסיבות מחמירות מתקיימות במקרה של אחד משני התנאים, הראשון-תכנון והשני-הליך ממשי של שקילה וגיבוש החלטה להמית.

הליך ממשי של שקילה וגיבוש החלטה להמית.

11. ביום 18.5.2019 בשעה 18:18 צלצל למשטרה רוסלאן שכנו של הנאשם ותאר כי ראה בדירת הנאשם אדם על הרצפה בחשד שנרצח. סמוך לשעה 18:25 הגיעה ניידת משטרה לזירה, נמסר לה כי הנאשם נמלט לכיוון רחוב יד לבנים, זמן קצר לאחר מכן הוא נראה ביחד עם 4 חברים באותו רחוב ותגובתו להודעת השוטרים כי הוא עצור והוא זכאי לשתוק ולהיוועץ בעורך דין הייתה "אני גר ברחוב ירדן 43 יש מישו בדירה שרצחתי" (ת/13).
12. יונתן כהן, פרמדיק שהגיע לדירה מצא את המנוח שוכב בכניסה לדירה כשרק תחתונים לגופו, ידיו אזוקות לאחור באזיקון ועל ראשו שקית אשפה (ראו הודעתו ת/81). רפ"ק חירובסקי ממדור מעבדות ניידות של החטיבה לזיהוי פלילי במשטרה הגיע סמוך לאחר מכן וניתח בחוות דעת מומחה (ת/23) את נתוני הזירה. במטבח על תפס מגנטי נמצאה בין השאר סכין עם ידית בצבע חום ולבן (שסומנה בחוות הדעת 2) (תצלומים 36-37), בצוואר המנוח פצע דקירה גדול (תצלום 32).
- הגופה נותחה במרכז הלאומי לרפואה משפטית על ידי ד"ר קריספין ועל פי חוות דעתו (ת/37), נמצאו בין השאר הממצאים הבאים:
- "בשליש העליון של הצוואר פתח דקירה באורך 9 ס"מ, תעלת דקירה 12 ס"מ. עורק התרדמה ווריד הצוואר קטועים לאורך תעלת הדקירה (סעיף 4א)...המוות נגרם מהלם תת נפחי דימומי בעקבות פצע חתך/דקירה בצוואר משמאל, בעומק הפצע קטיעה חבלתית של עורק התרדמה השמאלי והווריד הגולרי השמאלי. כלי דם אלו הם כלי דם ראשיים המדממים דימום מסיבי כתוצאה מקטיעה שלהם וקטיעה שלהם גורמת מיד לנפילה בלחץ הדם המוזרם למוח. המנוח נמצא כשראשו ורגליו עטופים בשקית ניילון. עטיפת הפנים בניילון עלולה לגרום למוות כתוצאה מתשניק. לא ניתן לקבוע האם השקית הונחה על הראש טרם המוות או לאחריו, (עמוד 9 לחוות הדעת)".
13. שילוב של נתונים אובייקטיביים אלו מצביע על פגיעה במקום מסוים ורגיש, שני כלי דם מאוד חיוניים נקטעו באבחת סכין, עורק התרדמה והווריד הגולרי. הפגיעה לא נראית כדקירה אלא חדירת סכין לשם יצירת נזק עמוק ומקיף, פתח הדקירה הוא של 9 ס"מ (הרבה יותר רחב מלהב של הסכין) וגם העומק של הדקירה משמעותי מאוד, 12 ס"מ. הרוצח לא הסתפק בדקירה המסיבית הוא השלים את פעולת ההמתה בדרך של עטיפת הפנים של המנוח בשקית ניילון וכאשר אנו בוחנים מה היה הליך המחשבה של הנאשם, עולה מממצאים אובייקטיביים אלו גיבוש ממשי של החלטה להמית.
- לא רלבנטי כלל לטעמי אשר לשאלת ההלך הנפשי של המבצע, אם המנוח כבר היה מת או שמא הוא נחנק משקית הניילון, השילוב של דקירה בסכין ארוכה וכיסוי הפנים בניילון מצביע על הליך ממשי של שקילה וגיבוש החלטה להמית. הנאשם לא הסתפק רק בדקירה והתנהגותו הכוללת מצביעה על כוונתו להמית ועל התנהגות שקולה ומחושבת להגשמת המטרה.
14. זה השלב לפנות להסברים המידיים שמסר הנאשם בעת מעצרו וביוזמתו. ניידת משטרה הגיעה לזירת האירוע באותו יום בשעה 18:25, לקראת 19:09 אותר הנאשם מחוץ לדירה, הוא נעצר והובא לתחנת

המשטרה ובשעה 21:00 התבקש השוטר ינוב לשמור עליו. משהבין הנאשם כי השוטר ינוב דובר רוסית הוא פנה אליו ביוזמתו ואמר "אני יודע שאני רוצח", ינוב הבהיר לנאשם את זכויותיו לרבות זכות היועצות בעורך דין וזכותו לשמור על שתיקה (תוכן השיחה מתואר בת/72), בתגובה הנאשם אמר שהוא מבין את זכויותיו וכך הוסיף כדברי השוטר ינוב, הנאשם אמר כי:

"רצח את השותף שלו כי נמאס לו מהשותף שלו ועשה זאת בצורה מקצועית כמו שלימדו אותו בצבא בברית המועצות נתן מכה ופגע בעורק ראשי...רצח אותו בסכין מטבח ואת הסכין שטף אחרי המעשה ותלה על קרש מגנט במטבח" (שורות 12-15 לת/72).

דברי הנאשם תואמים במדויק לממצאי הזירה- הסכין הנקייה התלויה על מגנט במטבח ותואמים לממצאי הניתחה, פצע דקירה בעורק ראשי ומאחר והדברים נאמרו ביוזמת הנאשם ולאחר שהוסברו לו זכויותיו יש לתת להם את המשקל המרבי ולקבוע כי הנאשם שהיה מיומן לדבריו בפעולות הריגה משירותו הצבאי בברית המועצות ביצע הליך של שקילה וגיבוש ממשי של החלטה להמית, לא דקירה מקרית במקום מקרי, אלא בחירה מחושבת לפגוע בעורק ראשי ולא כדי לפצוע אלא כדבריו כדי לרצוח את המנוח כי נמאס לו ממנו.

כחצי שעה לאחר השיחה עם השוטר ינוב נחקר הנאשם, חקירתו הראשונה מתועדת תיעוד חזותי וקולי משעה 21:31 ועד 23:30. צפיתי בקלטת בה נראה הנאשם צלול, מפוכח ורגוע, הוא מדייק בפרטים ומשיב לעניין.

צודק הסנגור כי בתחילת החקירה ביקש הנאשם להיוועץ בסנגור והחוקרים אכן התקשרו לסנגור אך התחילו בחקירה עוד לפני הגעתו. בנסיבות אלו אתעלם מדברי הנאשם שנאמרו בתחילת החקירה ואתייחס רק לדברים שנאמרו מפיו לאחר המפגש עם הסנגור (עמוד 36 ואילך בתמליל ת/1 ובחקירות מאוחרות יותר).

אתחיל מסוף אותה חקירה (דקה 2:08:45 לדיסק ת/א1), בשלב זה הנאשם מבקש להדגים את מעשיו, החוקר נשכב על הרצפה, הנאשם הצמיד את ראשו לרצפה (המשקפת את המיטה עליה שכב המנוח) ודקר אותו (באמצעות חפץ דמוי סכין) דקירה מהירה בצוואר, בנסיבות אלו איני מוצא לנכון לייחס חשיבות לשאלה האם המנוח ישן בעת הדקירה כטענת המאשימה או שהמנוח שכב במיטה כדי לישון ולא הספיק להירדם, בשני המקרים ניצל הנאשם מצב בו ניתן היה להפתיע את המנוח להגיע מאחוריו ולנצל מצב שהוא לא יוכל להתגונן.

יודגש אין מחלוקת כי גם לפי הגרסה המקלה מתוך גרסאות הנאשם, בעת הדקירה המנוח לא עמד, לא ישב, לא ניסה לפגוע בנאשם, לא ראה אותו מתקדם לעברו ולא ראה את הסכין.

בחקירתו הראשונה לאחר ההתייעצות עם הסנגור, הנאשם מציין במפורש כי הלך להביא את הסכין לאחר שראה שהמנוח נשכב על המיטה והמנוח מצדו לא ראה את הסכין (עמוד 42 שורה 23 לת/ג1). ולשאלה המפורשת "למה דווקא היום החלטת להרוג אותו" (דקה 02:03:00 עמוד 44 שורה 4 לת/ג1) משיב הנאשם "זה מה שאמרתי.. נכנס לי פיצוץ בראש כי נמאס לי... ובהמשך נתתי לו מכה עם סכין בעורק הצוואר" (עמוד 44 שורה 24 לת/ג1), הוא גם הסביר שידע את משמעות הדקירה במקום בו בחר לדקור כ"אחרי המכה הזו כבר לא זזים" (עמוד 44 שורה 29 לת/ג1).

למחרת היום בוצע שחזור שאף הוא מצולם ומוקלט (ת/2) וכך מתאר הנאשם את מעשיו בשחזור: המנוח הלך לישון (עמוד 4 שורה 5 לת/2), הוא שכב על הצד (עמוד 5 שורה 20 לת/2) הנאשם לקח סכין והסתירה מאחוריו (עמוד 4 שורה 14 לת/2), לאחר שהמנוח קילל אותו לדבריו "התפוצצתי" ואז "דקרתי אותו בצוואר" (עמוד 4 שורה 25 לת/2).

עולה מדברי הנאשם גם בהמשך השחזור כי שקל היטב את מיקום הדקירה, שנשאל למה הסתפק בדקירה אחת? הוא השיב "אם לכאן (תוך שהוא מדגים מיקום הפגיעה בצד הצוואר) לא צריך יותר מזה" (עמוד 5 שורה 5 לת/2). וכאן חשובה מאוד לשאלה שבמחלוקת אמירת הנאשם הבאה "רציתי להיות בטוח שהוא מת לגמרי...אז שמתי לו שקית של פח זבל... גדולה שחורה.. על הראש... לא הייתי בטוח שהרגתי אותו" (עמוד 6 שורה 11 ואילך לת/2).

הנאשם מודה כי פעל בצורה מחושבת ושקולה לא הסתפק בדקירה בעורק הצוואר אלא עשה פעולה שניתן לכנותה 'וידוא הריגה', כיסוי פניו של המנוח בשקית ניילון גדולה שנמצאה על פניו בעת הגעת המשטרה למקום.

בחקירתו השלישית (ת/3) שקוימה משעה 04:06 לפנות בוקר ביום 19.5.2019 בשלב שלאחר היעוץ המשפטי שקיבל, תאר הנאשם כך את מעשיו "אני באתי מאחוריו כי הוא שכב על צד ימין וממולו יש קיר, רציתי להעיר אותו הוא קלל אותי" (שורה 29). ובתמליל (ת/3 עמוד 6) הוא מסביר "רציתי להיות בטוח שהוא מת לגמרי אז שמתי לו שקית של זבל על הראש.... כי לא הייתי בטוח שהרגתי אותו".

בחקירתו הרביעית של הנאשם, חקירה מיום 6.6.2019 (ת/4) מתייחס הנאשם לאופן ומיקום הדקירה כך:

לשאלה למה דקרת אותו דווקא בעורק הצוואר ולא במקום אחר הוא משיב: "למדתי בבית ספר אנטומיה וידעתי שזה המקום אחד המסוכנים בגוף של בן אדם שאם הוא נפתח דם יוצא כמו מים מהברז" (ת/4 שורה 162) ו"זה מקום אחד המסוכנים בגוף האדם, יוצא ממנו הרבה דם ובן אדם מת אחרי דקה-דקה וחצי" (ת/4 שורה 167). ולשאלה האם לאחר הדקירה הוא סובב את הסכין הוא משיב: "אני לא זוכר... יכול להיות שהוצאתי אותו סובבתי אותו" (ת/4 שורה 165).

מכאן שמפי הנאשם ניתן ללמוד שוב ושוב כי לא מדובר בדקירה מקרית או במעשה של אדישות אלא בחירה מדוקדקת של מיקום הפגיעה שיביא למותו של המנוח תוך 'דקה-דקה וחצי' על פי ניסיונו וידעתו וגם הוספת שקית לעטיפת הפנים נועדה לוודא שימות. כל אלה, מחזקים את קיום שקילה וגיבוש הליך החלטה להמית את המנוח.

כפי שתואר לעיל על פי דו"ח נתיחת הגופה, הרוצח, בדקירה אחת ממוקדת, קטע שני כלי דם מרכזיים וחיוניים שלא הותירה למנוח כל סיכוי לחיות, והנאשם שלדבריו הכיר היטב את משמעות הפגיעה בעורק הצוואר, פעל בהליך ממשי של שקילה וגיבוש החלטתו להמית את המנוח, כי 'נמאס לו'. זהו תוכן הודאת הנאשם והוא לא ביקש לחזור בו מאמירה זו בדרך של התייצבות לחקירה נגדית.

לטעמי בחירת העיתוי וכלי הרצח מעידים גם על תכנון, הנאשם על פי דבריו ניצל מצב בו המנוח נשכב לישון עם גבו אליו, הוא הצטייד בסכין ארוכת להב (אזכיר כי בדו"ח הניתוח לאחר המוות עומק החדירה היה כ-12 ס"מ).

כך שמתקיימים שני התנאים החלופיים לקיום נסיבות מחמירות, תכנון והליך של שקילה וגיבוש ממשי של החלטה להמית.

נסיבות אלו שהוכחו מעבר לכל ספק סביר לא נוצרו באופן ספונטני ובלהט הרגע, והן מתיישבות עם כוונת המחוקק כפי שעלו מדברי ההסבר להצעת החוק לתיקון 137:

"מוצע לקבוע כנסיבה מחמירה מצב שבו המעשה נעשה לאחר תכנון או הליך ממשי של שקילה וגיבוש החלטה להמית. זהו מקרה מובהק שמבטא חומרה מיוחדת. יודגש, כי לא מדובר אך במקרים של התנקשות המתוכננת זמן-מה מראש, אלא במקרים שבהם הממית שקל והחליט לקטול את קרבנו, להבדיל ממקרים שבהם הרצון להמית נוצר באופן ספונטני ובלהט הרגע. החוק הקיים ביקש לבטא רעיון זה באמצעות המונח 'כוונה תחילה'" (דברי ההסבר לתיקון 137 ביחס לסעיף 301א(א) (הצעת חוק העונשין (תיקון מס' 124) (עבירות המתה), התשע"ו-2015, ה"ח 166, 170)).

טענת השכרות

15. הנאשם לראשונה בשלב הסיכומים העלה באמצעות בא כוחו ולא מפיו בחקירה כי לא יכול היה לגבש החלטה להמית בשל היותו שיכור. אדגיש אין טענה לפטור מאחריות- הנאשם מודה ברצח, אין טענה לפטור חלקי מאחריות (הנאשם לכאורה שטה מרצון) אלא טענה לאי יכולת לגבש מחשבה נפשית הכרוכה בשקילה וגיבוש החלטה.

16. הימנעות הנאשם מלהעיד יוצרת קושי משמעותי לבחון את אמינות טענתו. לו רצה הנאשם לשכנע בטענתו, היה עליו למסור במסגרת תגובה לכתב האישום או לכל המאוחר בעת התייצבות לעדות כעד הגנה, פרטים לגבי השאלות: מתי שטה ביחס לאירוע הרצח, מה הכמות וסוג האלכוהול וכיצד הרגיש בעת ביצוע הרצח. לא פחות חשוב היה לשמוע מפי הנאשם האם שטה לאחר הרצח בעת שנשאר בדירה עם גופת המנוח ומה הכמות ששטה לאחר שפגש את חבריו בקרן הרחוב, לאחר הרצח.

אין מחלוקת כי 4 חברים של הנאשם והמנוח, נהגו להיפגש ברחוב יד לבנים לשוחח וגם לשתות. סמוך לאחר שנחשפה גופת המנוח בפני השכן רוסלאן, הנאשם שטף את עצמו ויצא מהדירה כדי לפגוש את חבריו. מליטון אחד מהחברים תאר כי הנאשם הגיע למקום "הוא התקרב, אנחנו מזגנו לו קצת" (עמוד 37 שורה 3 לפרוטוקול) עוד הבהיר בחקירה הנגדית כי הנאשם היה מסתפק בדרך כלל בבירה (עמוד 38 שורה 5 לפרוטוקול). גם החבר שופלט שנכח באותה פגישה העיד כי כשהנאשם הגיע, שופלט מזג "50 גרם לכולם" (עמוד 57 שורה 23 לפרוטוקול).

בהעדר תשתית עובדתית מפי הנאשם לא ניתן לבחון את גרסתו בצורה יסודית אך חשוב להזכיר כי הגנת השכרות על פי חוק העונשין נבחנת על פי יכולת תפקוד ומודעות ולא על פי בחינה כמותית של אחוז אלכוהול בדמו (כפי שנעשה

בדיני התעבורה).

סעיף 34ט(ד) לחוק העונשין מגדיר 'מצב של שכרות' כך-

"מצב שבו נמצא אדם בהשפעת חומר אלקוהולי...ועקב כך הוא חסר יכולת של ממש, בשעת המעשה, להבין את אשר עשה או את הפסול שבמעשהו, או להימנע מעשיית המעשה".

בע"פ 8965/18 **מחאג'נה נגד מדינת ישראל** (3.11.2019), העלה נאשם שהואשם ברצח טענה של הגנת שכרות חלקית, מאחר ולטענתו ירה במנוח בעודו בגילופין. חלק מחברי מותב זה דחו טענתו והרשיעו אותו בעבירת רצח בכוונה תחילה (כהגדרתה אז), בית המשפט העליון דחה את ערעורו וכך קבע כב' השופט אלרון:

"וידגש - אין די בטענה כי היה בדמו של נאשם ריכוז מסוים של אלקוהול על מנת להוכיח את התקיימותה של "הגנת השכרות החלקית" בעניינו. נאשם הטוען לקיומה של הגנת השכרות החלקית, לא נדרש להוכיח את השיעור המופרז של האלקוהול בדמו בעת ביצוע המעשה, אלא עליו להוכיח את היעדר יכולת התפקוד שלו כתוצאה משתיית האלקוהול, באופן השולל את מודעתו בשעת המעשה לפרט מפרטי העבירה. בפסיקתו של בית משפט זה הוצגה רשימה שאינה ממצה של שיקולים ומבחנים אשר ניתן להסתייע בהם על מנת להכריע האם נאשם אשר שתי משקה משכר אכן לא היה מודע לטיב מעשיו בעת ביצוע העבירה. בכלל שיקולים אלו נמנו: טיב הפעולות שביצע נאשם כהכנה לביצוע המעשה, ופעולות שנקט לאחר ביצוע המעשה; מידת הסתברותה של תוצאת מעשה העבירה; הצהרותיו של נאשם בעת ביצוע המעשה, או בסמוך לו, המעידות על כוונתו; ובמידה מסוימת עדויות על שתיה מופרזת של אלקוהול. עוד נקבע כי על הטוען לקיומה של "הגנת השכרות החלקית" להניח תשתית ראייתית המעלה ספק סביר בדבר התקיימותו של הסייג, וכי הרף להוכחתה של טענה זו גבוה מאוד".

ראו גם ע"פ 8761/14 **בן יצחק נגד מדינת ישראל** (14.1.2016) בו נקבע כך:

"כי אין די בקביעה לפיה האלקוהול שנצרך השפיע על תפקודו של הנאשם כדי להגיע למסקנה כי קמה לו הגנת השכרות, אלא יש להראות "כי לחומר המשכר הייתה השפעה של ממש על תודעתו והבנתו או על יכולתו לשלוט במעשיו".

בע"פ 2454/02 **טיקמן נגד מדינת ישראל** (12.12.2005) הוגדר תנאי זה כך:

"לא די בקיומה של נסיבה לפיה בעת המעשה היה המבצע נתון תחת השפעתו של חומר משכר, ויש להוסיף ולהוכיח קיומו של קשר סיבתי בין צריכתו של חומר משכר זה לבין ההשפעה שנלוותה לו על הלך נפשו של המבצע, בעת ביצוע העבירה. מכאן, שאין זה מספיק "שאדם ילגום משקאות אלקוהוליים, אף אם מדובר בכמות חריגה, הואיל והדגש הוא לא על הכמות אלא על ההשפעה שהייתה לשתייה זו על הכרתו ותפקודו של נאשם בשעת מעשה".

17. זה השלב לבחון התנהגות הנאשם, אמרות שאמר ועדויות העדים שפגשו בו לאחר שנחשפה גופת המנוח בדירתו.

רוסלאן שכנו וחברו של הנאשם פגש באקראי את הנאשם בחדר המדרגות בסמוך לדלת דירת הנאשם. הנאשם יצא מהדירה שעליו סימני דם ומבעד לדלת הפתוחה הבחין רוסלאן בגופת המנוח שרועה על הרצפה בסמוך לדלת.

רוסלאן שאל את הנאשם מה קרה לו והנאשם השיב שהוא מת והוסיף "לא ראית כלום" "תעזור לי להחביא את הגופה" (עמוד 30 שורה 4 לפרוטוקול ועמוד 35 שורה 9) הוא חזר על הדברים בהמשך עדותו והבהיר כי הנאשם "דיבר ברור" (עמוד 32 שורה 22 לפרוטוקול). הוא גם ראה שהנאשם "ניקה את הדם" והיה "חשוב לו" לנקות את הדם (עמוד 32 שורה 32 לפרוטוקול ועמוד 33 שורה 1). בחקירתו במשטרה (ת/74 עמוד 17 שורה 35) הסביר רוסלאן כי "הנאשם התנהג רגיל כאילו כלום לא קרה. .. עם חיוך על הפנים".

בעדותו בבית המשפט כשהעיד על בקשת הנאשם לעזור לו להחביא את הגופה, מחא הנאשם כפיים מספסל הנאשם וצעק לעברו כי הוא שקרן (עמוד 30 שורה 6 לפרוטוקול), באופן מפתיע לאחר מכן ובניגוד לגרסתו במשטרה טען רוסלאן כי באותו רגע הנאשם היה שתוי והוא התנדנד (עמוד 30 שורה 21 לפרוטוקול), בעקבות כך הוכרז רוסלאן כעד עוין.

לאחר ניתוח עדותו בפנינו ותוכן הודעתו ת/74, שוכנעתי מעבר לכל ספק סביר כי התוספת בעדותו בבית משפט שהנאשם נראה לו שתוי אינה אמת, הוא הוסיף אותה בין מיוחד בעקבות הערת הנאשם והתנהלותו ובין מתוך רצון לעזור לחברו/שכנו (גרסתו הכבושה עלתה לראשונה בעת ששוחח עם הפרקליטה לפני עדותו, עמוד 36 שורה לפרוטוקול). אני מעדיף את תוכן הודעת העד רוסלאן במשטרה (ת/74) לפיה הנאשם התנהג בצורה רגילה.

התרשמות זאת תואמת את התרשמות שני חבריו של הנאשם אותם פגש בקרן הרחוב סמוך לאחר גילוי הגופה והתרשמות השוטרים בעת מעצרו.

החבר מליטון תאר כך:

"ש. איך נראה ויקטור כשהוא בא לדבר אתכם?

ת. נורמלי.

....

ש. באותו יום איך הוא היה?

ת. נורמל. נראה נורמל".

(עמוד 37 שורות 9 ו-19 לפרוטוקול).

התרשמות דומה הייתה לחבר שופלט שתיאר כי הנאשם היה רגיל ושקט (עמוד 57 לפרוטוקול) ובחקירתו הנגדית הבהיר כי הנאשם היה רגוע ולא ניתן היה להבחין כי שתה לפני המפגש (עמוד 59 שורה 8 לפרוטוקול).

כל השוטרים שהיו מעורבים במעצרו סמוך לשעה 18:25, בין אם הריחו ריח אלכוהול ובין אם לאו, תארו בצורה דומה כי הנאשם דבר לעניין ולא התנהג כאדם שתוי (השוטר מלמד ת/13, ות/13א, רס"ב אסנין ת/10, השוטר ינוב ת/72) וכך הסביר בעדותו רס"ב אסנין "הוא נראה ונשמע צלול ופיכח. בשיחה שניהלתי אותו הוא נשמע צלול לגמרי" (עמוד 52 שורה 28 לפרוטוקול).

חשובות לא פחות אמרות הנאשם משלב- חשיפת גופת המנוח בדירתו. מדברי הנאשם לרוסלאן עולה כי הבין היטב את הפסול במעשיו. הוא ידע שאסור לרוסלאן לשתף אחרים ולכן הודיע לו "לא ראית שום דבר" הוא ידע שהמית את המנוח ורצה מרוסלאן עזרה להחביא את הגופה.

במפגש עם 4 החברים לאחר מכן הוא דאג להסוות את היעדרות המנוח שנהג אף הוא להגיע למפגשים וטען בצורה שקרית כי המנוח נסע לבנו (עדות מליטון עמוד 37 ועדות שופלט עמוד 57 לפרוטוקול).

בפני השוטרים הוא חזר שוב ושוב על האמירה כי הרג או רצח אדם, לשוטר משעלי בעת המעצר אמר "הרגתי אותו הוא בבית" (ת/73 שורה 10), לשוטרת סיבובי באותו מעמד אמר "יש מישהו בדירה שאני רצחתי" (ת/9א שורה 8) לשוטר אסנין אמר "בדירה נמצא חבר שלו אותו רצח" (ת/10) ולשוטר ינוב בשעה 21:00 אמר "אני יודע שאני רוצח" (ת/72).

וגם התנהגות הנאשם בעת ביצוע הרצח מעידה על פיכחות ושיקול דעת. הוא בחר היטב את מיקום הדקירה, הוא זכר היטב כי דאג לשטוף הסכין ולהחזירה למקומה על הפס המגנטי (עובדה שהוכחה כנכונה), הוא החליט לקשור ידיו של המנוח מאחורי גבו, ולכסות ראשו בשקית פלסטיק ובמשטרה הסביר המניע לכל פעולה ופעולה.

חשוב להזכיר כי הנטל להוכחת מצב השכרות ולקיומם של התנאים הנדרשים לשם החלת סייג השכרות מוטל על הנאשם וזאת ברמה של ספק סביר והכלל לפי סעיף 34 לחוק העונשין

"...חזקה על מעשה שנעשה בתנאים שאין בהם סייג לאחריות פלילית".

הנאשם בחר שלא להעמיד גרסתו במבחן החקירה הנגדית או לנסות לשכנע כי שתה אלכוהול עובר לרצח וכי לשתייה הייתה השפעה על הכרתו ותפקודו.

בעניין זה אפנה לע"פ 7722/19 **זרסנאי נגד מדינת ישראל** (19.4.2021) בו לא ביקשה הסגורית כי יקבע שמתקיים בנסיבות העניין סייג השכרות או השכרות החלקית. תחת זאת, ביקשה כי בית משפט יכיר "במדרג נוסף של סייג השכרות, שאינו מגיע כדי סייג השכרות בסעיף 34 לחוק העונשין, ואין בו כדי להוות סייג לאחריות פלילית - אך יש בו כדי לקבוע כי מבצע העבירה לא תכנן את מעשיו או שקל את תוצאתם".

כב' השופט אלרון דחה הטענה וקבע כך:

"מובן כי אין לקבל טענה זו, המבקשת ליצור מסלול העוקף את הדין. סעיף 34 לחוק העונשין מורה כי "מלבד אם נאמר בחיקוק אחרת, חזקה על מעשה שנעשה בתנאים שאין בהם סייג לאחריות פלילית". הנטל להוכחת השכרות כסייג לאחריות פלילית, בהתאם לאמות המידה הקבועות בחלק הכללי לחוק העונשין, נותר כפי שהיה גם לאחר תיקון 137".

ראו עוד ע"פ 7020/17 **מכניצקי נגד מדינת ישראל** (26.11.2018) באותו מקרה המתין הנאשם שאשתו תלך לישון ואז ניגש אליה ודקר אותה פעמיים בצווארה בעודה ישנה. לטענתו עשה זאת בשל היותו שיכור. בית המשפט העליון דחה את ערעורו וכך קבע כב' השופט שטיין:

"במקרה דנן, האופן שבו דקר המערער את המנוחה - לא פעם אחת, אלא, כאמור, שתי פעמים - במקום רגיש, בצוואר, מעיד כמאה עדים על כוונתו להביא למותה. על מעשים כגון זה חלה חזקה כי אדם מתכוון להביא לתוצאות הטבעיות של מעשהו ... חזקה זו חלה גם על מעשהו של אדם שיכור זולת אם נסיבותיו מצביעות על היעדר כוונה ברמה של ספק סביר, לפחות ...משכך, ולאחר שראינו כי ראיותיו של המערער מראות, אם בכלל, כי הלה שתה משקאות חריפים, הא ותו לא, לא נותר לנו אלא לקבוע כי הלה נכשל בהבאת ראיות בנוגע לכך שלא הבין את פשר מעשהו או שלא התכוון לתוצאותיו בשל היותו שיכור".

לאור כל האמור לעיל שוכנעתי מעבר לכל ספק סביר כי בעת ביצוע המעשה תפקוד הנאשם לא נפגע משתיית אלכוהול כל הפעולות שביצע היו שקולות ורצוניות והיו חלק מהליך ממשי שגיבש כדי להמית את המנוח, בכוונה תחילה.

בטרם סיום אבהיר כי אני מייחס משקל של ממש לעובדה כי נלקחה דגימת דם מהנאשם לצורכי בדיקת אלכוהול רק בבוקר יום 19.5.2019 (ראו ת/63 לפיו בשעה 07:50 נלקח הנאשם מבית המעצר לבית החולים, הדגימה נלקחה בשעה 09:30 ת/61) וביום 21.5.2021 היא הועברה למעבדת המכון לטוקסיקולוגיה (ת/65).

בזמן מעצרו של הנאשם ביום 18.5.2021 שעה 19:09, הוא נראה פיכח, צלול ודיבר לעניין (ראו גם חקירתו המצולמת ת/1 בשעה 21:30), מיד בתום החקירה נלקח לשחזור שבוצע משעה 2:39 עד 4:06 (ת/2) גם בשלב זה נראה הנאשם פיכח לחלוטין, מיד לאחר מכן נחקר הנאשם בחקירתו השלישית (ת/3) משעה 04:06 עד 04:30. בתום החקירות בהן נראה צלול ופיכח הורה ראש צוות החקירה לבצע גם בדיקת אלכוהול בדמו.

הנאשם גם לא העלה באמרתיו הראשוניות טענות כגון שהיה שיכור או שאינו זוכר מה קרה בדירה, הוא תאר במדויק את הרצח ואת מעשיו ולכן לא היה הכרח בלקיחת דגימת דם מידית והיה מקום לתת עדיפות להשלמת השחזור והחקירה, מיד לאחר מכן בשעת הבוקר הוא נשלח ללקיחת הדגימה ואין בכך כל פסול.

סיכום

18. לאור כל האמור לעיל שוכנעתי מעבר לכל ספק סביר כי הנאשם רצח את פבל אורלוב ז"ל, רצח בכוונה תחילה (כהגדרתו בחוק העונשין-התשל"ז 1977 לפני תיקון 137), עבירה לפי סעיף 300(א)(2) לחוק העונשין והוכח מעבר לכל ספק סביר כי מדובר ברצח בנסיבות מחמירות, עבירה לפי סעיף 301א(1) לחוק העונשין, כהגדרתו לאחר תיקון 137 לחוק העונשין ולכן אציע לחברותי השופטות להרשיע את הנאשם בעבירת רצח לפי סעיפים אלו.

א. אליקים, שופט
סגן הנשיא
[אב"ד]

השופטת תמר נאות פרי:

אני מסכימה עם כל האמור בחוות דעתו של חברי, השופט אליקים, סגן הנשיא [אב"ד].
רצף פעולותיו של הנאשם, עת החליט לדקור את המנוח בצוואר, בעוד המנוח שוכב במנח בו לא יוכל להתנגד, שלבי הביצוע, עצמת ומיקום הדקירה, "סיבוב" הסכין, עטיפת הראש בשקית, איזוק הידיים, שטיפת הסכין והניסיון להסתייע בשכן להחבאת הגופה - מלמדים כולם על כך שהמדובר בהליך שכרוך בתכנון ולמצער, בהמתה שבוצעה לאחר הליך של שקילה וגיבוש ממשי של החלטה להמית.

רצף הפעולות האמור, בנוסף על אמירותיו של הנאשם במשטרה וההתרשמות מהאופן בו מסר את הדברים בהקלטות של החקירות אף מחייבים את המסקנה כי יש לדחות את טענתו לגבי היותו תחת השפעת אלכוהול אשר מנע ממנו את היכולת לתכנן או את היכולת לשקול את מעשיו או לגבש החלטה להמית.

ת. נאות-פרי, שופטת

השופטת רונית בש:

אף אני מסכימה עם כל האמור בחוות דעתו המפורטת של חברי, סגן הנשיא, השופט אליקים (אב"ד) ומצטרפת להערוותיה של חברתי, השופטת תמר נאות פרי.

ר. בש, שופטת

הוחלט פה אחד להרשיע את הנאשם בעבירה של רצח בכוונה תחילה, עבירה לפי סעיף 300(א)(2) לחוק העונשין (כהגדרתה לפני תיקון 137) שהיא עבירה של רצח בנסיבות מחמירות, עבירה לפי סעיף 301א (1) לחוק העונשין כהגדרתה כיום.

ניתנה היום, ט' טבת תשפ"ב, 13 דצמבר 2021, במעמד ב"כ המאשימה, ב"כ הנאשם עו"ד ויסאם עראף (סנגוריה ציבורית) והנאשם באמצעות השב"ס.

ר. בש, שופט

ת. נאות-פרי,
שופט

א. אליקים, שופט
סגן הנשיא
[אב"ד]